

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Quæstio I. Querum Confessiones quando & ubi possint Regulares audire.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

que consequenter dicendum foret de suppressis ex justa causa. Probatum: quia reservatio tollitur, quando poenitens expressè petit, & minister intendit operari juxta communem suam potestatem; ut etiam alii fatentur: poenitens autem censetur saltem tacite id petere, & consequenter minister ordinarius intendere. Deinde minister habens facultatem, eo ipso quod absolvit primò à censuris cum formula consueta, *Quantum possum & indiges*, absolvit poenitentem à casibus ratione censuræ reservatis, quoad reservationem: ergo etiam intendit absolvere ab aliis reservatis, quantum potest & poenitens indiget: immo etiam si ex inadvertentia prætermittat absolutionem à censuris, censebitur tamen ab his velle tollere reservationem. Unde qui bonâ fide confitetur in Jubilæo, & oblitiscitur alicujus reservati, vel illud ex justa causa suppressit, potest illud postea communi Confessario deferre, ut etiam ipse *Suarez* admittit.

31. Nihilominus de hac doctrina merito dubitatur. Etsi enim quoad proximam sententiam altera sit tutissima juxta *Arriag. disp. 4. sect. 1. num. 4.* putat tamen is à parte rei totum dependere à voluntate Superioris audientis confessionem; de qua divinationis locus esse videtur: cum multi nullatenus

de hoc cogitent, & rogati fortassis aliter responderent. Immo putat majorem partem Superiorum talem voluntatem non habere. Neque aliunde in forma absolutio- nis sacramentalis includitur seblatio reservationis ab oblitis. Similiter si innodatus duplici excommunicatione petat simpliciter absolvi ab una, oblitus alterius; & Superior conformiter ab unica absolvat, manet altera excommunicatio. Unde etiam videtur, si pluribus reservatis implicatus confiteatur unum, oblitus ceterorum. Nisi poenitens amplius se petere innuat, & Superior sciens saltem tacite annuat. Quemadmodum etiam dum petit indefinitè licentiam, ut possit absolvi à reservatis, præsumitur aperta mens Superioris, quod eam det quoad omnem pro tunc commissam, adeoque etiam quoad oblita. In casu vero Jubilæi idcirco *Suarez d. 31. sect. 4. num. 20.* facit exceptionem, quod facultatem concedens tunc velit in favorem poenitentis, eà quantum in se est utentis tempore præfixo, auferre reservationem quantum potest; seu facere respectu talium omnium, quæ non reservata. An verò vel qualiter censetur communi modo confitens absolutus à censuris reservatis, si formulam consuetam adhibeat Confessarius habens potestatem, discutit *Suarez supra num. 19.*

DISPUTATIO SEPTIMA.

De Potestate Regularium in hoc foro.

QUÆSTIO I.

Quorum Confessiones, quando & ubi possint Regulares audire?

1. Mendicantes omnium fidelium, respectu quorum sunt approbati, confessiones audire possunt.

DICO I. Fratres Minores & alii eorum privilegia participantes à suis Superioribus deputati Confessores, & ab Episcopis approbati, possunt audire confessiones omnium utriusque sexus fidelium, non solum ad eorum Ecclesias recurrentium, sed etiam aliarum quarumcumque provinciarum, civitatum & diocesum per totum orbem. Ita expressè *Paulus IV. Bulla 3. in Bullario Rodriguez.* Similia privilegia aliis Ordinibus alii Pontifices concesserunt, & signanter *Paulus III. Societati Jesu Bulla 7.*

2. Etiam religiosorum,

Petes, An sub Christi Fidelibus intelligantur etiam personæ religiosæ? Resp. Affirm. ut patet ex proprietate verborum. Immo *Julius II. in Confirmatione Ordinis Minimorum* (ut refert *Rodriguez To. 1. quest. 61. art. 3.*) expressè concedit Patribus Minimis facultatem audiendi confessiones ubilibet, quarumcumque personarum, tam Religiosorum,

quam Ecclesiasticorum & secularium. Hoc tamen limitandum est, nisi Religiosi per speciale statutum prohibeantur extra Ordinem confiteri in vitis Prælati, aut sine illorum licentia; talium enim confessiones audire non possunt Regulares alterius Ordinis, ex variis privilegiis & declarationibus factis, tum Ordini nostro, cum diversis aliis quibus gaudet reliqui Religiosi, saltem plerique.

An autem hæc licentia debeat esse expressa, dubitari posset. Videtur autem sufficere præsumpta, quando religiosus peregrinans aut existens extra suum Conventum & carens Confessario Ordinis debet celebrare aut communicare, vel aliquid aliud manere absque confessione: nisi aliquid amplius exigatur. Ita *Suarez Tomo 4. de Religione Tract. 8. lib. 2. cap. 17. Rodriguez quest. 62. art. 5.* Ratio est, quod ista licentia sit tunc valde rationalis, immo moralitè necessitate debita, adeoque censeri possit implicite concessa in facultate morandi extra Conventum.

Notandum tamen in facultate confitendi extra Ordinem non contineri confessiones

...sus reservatos; nisi hoc exprimat: Cum in generali concessione illa non veniant, qua non esset quis verosimiliter in specie concessurus; ut dicitur cap. Si Episcopus, de Penit. & remiss. in 6. ubi ex hac ratione deciditur: Si Episcopus suo subdito concesserit, ut sibi possit idoneum eligere Confessorem, ille quem is elegerit in casibus, qui eidem Episcopo specialiter reservantur, nullatenus habet penitus potestatem. Unde occurrente necessitate celebrandi, deberet talis Religiosus quoad casus reservatos se gerere tanquam carens copia Confessarii. Immo Corduba in cap. 7. Regul. S. Francisci quaest. 3. p. 1. putat Superiores, saltem in Ordine Franciscano, non posse dare licentiam fratribus, ut extra Ordinem absolvantur à reservatis. Sed rationes ipsius parum probant: ideoque dicendum est superiores hoc posse concedere: prout etiam concedere interdum solent. Ita docet Portel V. Confessor erga fratres num. 12. Et fusius probat Hieronymus Rodriguez Reg. 32. num. 23. & 24.

Dico II. Regulares indubiè possunt confessiones praedictorum excipere omni tempore, etiam id articulo mortis, & tempore paschali. Patet primò ex in dubitata per totam Ecclesiam praxi. Secundò, quia nullum tempus, vel confessio excipitur in privilegiis; in quibus tamen solet excipi communicatio paschalis & per modum viatici. Unde Paulus IV. Bulla cit. expressè loquitur etiam de confessionibus infirmorum. Et Congregatio Cardinalium sic declaravit de articulo mortis, praecipiens graviter puniri Ordinarios, qui hoc prohibent. Similiter Clemens VIII. Bulla edita anno 1592. 22. Octobris ob controversiam Duaci exortam, & Innocentius X. Bulla, Responsi nobis anno 1645. die 7. Februarii ob controversiam exortam inter Archiepiscopum Burdigalensem & Regulares, declarant posse fideles peccata sua Regularibus licitè confiteri quovis tempore, etiam paschali: dummodo tamen communionem paschalem sumant in propria parochia.

Dico I. cap. Omnis utriusque sexus praecipitur, ut omnes fideles saltem semel in anno confiteantur peccata sua proprio Sacerdoti, aut alteri de eius licentia, proprius autem Sacerdos est solus parochus. Resp. proprium Sacerdotem etiam Te Episcopum, Papam & quemlibet alium habentem ordinariam jurisdictionem. Alioquin in Paschate confitens Episcopo aut Papae non censetur esse confessus proprio Sacerdoti ad mentem c. Omnis utriusque sexus: quod absurdum videtur. Regulares autem habent licentiam generalem excipiendi confessiones à supremo proprio Sacerdote, adeoque non indigent licentiâ Parochi; ut expressè declarat Alexander IV. Bulla 24. apud Rodriguez. Adde, Pontificem, qui est supra jus commune, potuisse dare privilegium

Herincx Sum. Theol. Pars V.

audiendi confessiones, etiam si foret contra cap. Omnis utriusque sexus.

Dico II. Martinus V. Extrav. Ad nubes (quam citat Adrianus ut refert Sotus d. 18. q. 4. art. 3. §. In contrarium) decrevit: Quod ii, qui fratribus confitebuntur, suis parochialibus Sacerdotibus semel saltem in anno confiteri, prout generale Concilium statuit, nihilominus teneantur. Et Sixtus IV. Extrav. Vices illius, De treuga & pace, praecipit, Quod Mendicantes desistant praedicare, quod parochiam non sint obligati saltem in Paschate confiteri proprio Sacerdoti, quia de jure tenetur parochianus saltem in Paschate proprio confiteri Sacerdoti. Resp. (quid clarè constare ex concessionibus generalibus antè & postea potissimum factis, fideles posse semper Fratribus confiteri: non tenentur autem semel confessa, vi c. Omnis utriusque sexus adhuc semel confiteri proprio Parocho; ut declarat Benedictus XI. Extrav. Inter cunctas, de Privil. Et contra Joannem de Poliano definit Joan. XXII. Extrav. Vas electionis, de Haereticis, declarans hoc esse erroneum, & à Catholicis mentibus respuendum. Non obstat autem constitutionem Canonis citati sano sensu intellecti, ait Benedictus XI. supra, eò quod intelligendus sit ad summum de illis, qui peccata sua aliis potestatem habentibus confiteri neglexerunt. Deinde de Extravagante Martini V. non constat authenticè, aut certè ipsa numquam fuit usu recepta. Sixtus IV. verò solum decernit id, quod praecipitur c. Omnis utriusque sexus; adeoque non praedicit privilegium, ut ipsemet declarat, subjungens: Per hoc tamen ipsi Fratres non censeantur exclusi, quod minus secundum Juris communis & privilegiorum eisdem concessorum dispositionem confessiones audire valeant. Noluit itaque Pontifex ad servandam pacem, quam ibi componit, publicè praedicari, saltem ad eò crude, illud quod praemissum est, eò quod in istis terminis id minus rectè sonaret; etsi alioquin à parte rei non inhibeat Fratribus in Paschate confessiones parochianorum audire juxta privilegiorum suorum tenorem.

Dico III. Possunt Regulares audire confessiones fidelium ubilibet, etiam in domibus privatis. Ita expressè Paulus IV. Bulla dem Confessarii excipere confessiones ubilibet, etiam in domibus privatis. 3. & Julius II. in Confirmatione Ordinis Minimorum. Idem patet ex usu. Ratio est, quod haec potestas non sit localis, sed personalis. Notat tamen Portel V. Confessor Regularis num. 8. ut licitè id fiat in Ecclesiis parochialibus, requiri licentiam. Sed indubiè sufficit probabiliter praesumpta. Immo nec hanc requiri ex tenore privilegiorum deducit Chassaigne Tract. 5. c. 2. proposit. 5. in fin. De quo quidquid sit, saltem merito addit, non esse consultum id fieri contradicente Parocho.

7.

Respondetur ad Extravagantes Martini V. & Sixti IV.

8.

Possunt ubilibet audire confessiones etiam in domibus privatis.